

certum asserere. Conjecturis tamen assequimur circiter postremum Neronis annum id accidisse (41). Prima autem Pauli defensio eo tempore contigit, ut ipsemet Persuasor affirmat, quo primum ex Judæa Romam deductus est. Cum autem dixerimus ea tempestate abfuisse Petrum, supervacaneum est quærere, cur Paulo coram Nerone non affuerit (42).

PERSUASIO XIII.

„ **N**otum est, Lucam Evangelistam, & Apostolicarum actionum historiographum, in-
 „ divulsam totius peregrinationis Paulinæ fuisse so-
 „ cium, quem ille filii semper dilexit loco, hono-
 „ rificamque ejus mentionem plerisque facit in lo-
 „ cis, dicens, *illius maximam laudem in Evange-*
 „ *lio fuisse*. Nam cum omnes etiam a Paulo defe-

(41) Nos tamen in Annali-
 bus SS. Apostolorum, quos
 huic volumini adjecimus anno
 Neronis XI. sive æræ vulg. LXIV.
 Paulum Mileto Romam denuo
 profectum fuisse, statuimus,
 eundemque primum ex Judæa
 ad Urbem deductum fuisse an-
 no Christi LVI. Neronis secun-
 do, quo S. Petrus alias regio-
 nes & præcipue extremas Oc-
 cidentis partes Evangelii luce
 perlustraturus, Lino Roma-
 nam Ecclesiam administran-
 dam tradidit, hoc est suum
 Romæ Vicarium constituit. Vi-
 de eosdem Annales ad an. 56.
 57. & 64.

(42) Præterea si adductum a
 Persuasore locum epistolæ se-
 cundæ ad Timotheum cap. IV.
 v. 16. *In prima mea defensione*
nemo mihi adsuit, sed omnes
me dereliquerunt, diligentius
considerare velimus, facile ap-
parebit quod omnes id ipsum ibi
significare, ac plurimi. Quis
enim sibi suadeat a Luca fami-
liari suo, de quo in eadem epi-
stola scribit: Lucas est mecum
solus, desertum fuisse? Hinc
optime S. Hieronymus in com-
ment. in Epist. ad Ephes. I.
Quia a pluribus sit desertus,
inquit, ab omnibus, id est a
maxima parte desertum se esse
 con-

„ cerint, hic solus numquam ei non adhærebat,
 „ non minis, non vinculis, non sexcentis pertur-
 „ bationibus perterritus, cujus historia ad hæc us-
 „ que tempora, quibus Paulus vincus e Hieroso-
 „ lymis Romam perductus, ibique in conducto a
 „ milite custoditus est, pervenit; veluti ejus rei
 „ capite ultimo copiose meminit; quomodo vide-
 „ licet Paulus Romam perductus fuerit; quomodo
 „ fratres, qui eo tempore Romæ fuerant, ad Appii
 „ forum ei obviam venerint; quomodo trium die-
 „ rum spatio evoluto, Judæos ad se accitos habue-
 „ rit; quomodo colloquutus cum eis fuerit; quo-
 „ modo eos confutaverit, & singula ordinatim
 „ prosequitur: Nullam tamen alicubi mentionem
 „ de Petro facit, an vel alloquio Paulum aliquando
 „ dignatus fuisset toto hoc biennio, vel quid re-
 „ rum Petrus Romæ fecerit interim, dum Paulus
 „ verbum Dei ardentissime illic tum prædicasset.
 „ Et tamen tunc temporis hanc historiam fuisse
 „ scriptam creditur, quando Paulo Romæ in ca-
 „ tenis degenti, ille intrepide ministraverat: qui
 „ usque adeo Pauli studiosus fuerat, ut quicquid ha-

„ ste-
 „ conqueritur. Quin etiam præ-
 „ termittendum non est, san-
 „ ctum Apostolum de iis loqui,
 „ qui eum apud Cæsarem juvare
 „ quum potuissent, vulgarium
 „ amicorum more, qui sereno
 „ vitæ tempore præsto sunt, si-
 „ mul atque hiemem fortunæ vi-
 „ derint devolant omnes, metu
 „ Tyranni ab eo defecerant.
 „ Quamobrem egregie profe-
 „ cto latinus interpret verbum
 „ συμπαραγενετο, quo aptissime D.
 „ Paulus illud exprimit, quo

caruit, amicorum patrocini-
 „ nium, verbo *adsuit* reddidit,
 „ ut ex Guilielmi Budæi Com-
 „ ment. Linguae Græcæ col. 60.
 „ apparet. Nam ut observavit
 „ etiam ad Terentium Donatus,
 „ *adesse dicuntur amici, aut ad-*
 „ *vocati, in foro periclitantibus.*
 „ Certum est autem pro Paulo,
 „ nihil potuisse agere apud Cæ-
 „ sarem Petrum, si Romæ fuisset.
 „ qui Cæsari non minus ac Pau-
 „ lus ipse erat invisus.

„ Etenus de eo compererat, cuncta in suam histo-
 „ riam diligentissime congefferit! etiam Hierony-
 „ mo de viris illustribus attestante; Luca (inquit)
 „ historia usque ad biennium Romae commorantis Pau-
 „ li pervenit, idest usque ad quartum Neronis an-
 „ num, ex quo intelligimus in eadem Urbe librum
 „ esse compositum. Igitur visionem Pauli & Teclae, &
 „ totam baptizati leonis fabulam, inter apocryphas
 „ scripturas computamus. Quale enim est, ut indivi-
 „ duus comes Apostoli, inter ceteras ejus res, hoc solum
 „ ignoraverit? Haec Hieronymus. At quid
 „ hoc? Nonne non solum apocryphum, sed plus
 „ quam falsissimum erit, Petrum Romam secundo
 „ Claudii anno venisse, ibique viginti quinque an-
 „ nis Episcopatum tenuisse? Cujus Lucas in tam
 „ praestantissima diligentissimaque historia nullam
 „ mentionem facit, qui dubio procul, si tunc Ro-
 „ mae fuisset, non hoc toto biennio otiosus, com-
 „ plicatis, ut dicitur, manibus illic sedisset, vel
 „ saltem non sic delituisse, quin a Paulo vel Luca
 „ conspici inveniri que interdum potuerit.

D I S S U A S I O .

E Adem qua superiori persuasione satisfactum
 est responsione, & haec decima tertia dissua-
 deri potest. Cum enim Paulus vincens Romam du-
 ceretur, Petrus tunc ab Urbe absens erat. Quid
 igitur mirum, si ejus Lucas in Actis non meminit?
 Sed demus Petrum tunc Romae fuisset. Num valebit
 haec argumentandi ratio: Lucas ejus non meminit
 postremo Actorum Apostolicorum capite; ergo
 Petrus ibidem non erat? Quid enim Lucas de his,
 quae toto illo biennio Paulus egit, commemorat,
 nisi

nisi summatim, & quam paucissimis verbis? Mansit
 (inquit) Paulus biennio toto in suo conducto, & sus-
 cepit omnes, qui ingrediebantur ad ipsum, predi-
 cans regnum Dei, ac docens quae sunt de Domino Jesu,
 cum omni fiducia, sine prohibitione. Haec tenus ipse
 Lucas, neque aliud quidquam de hoc toto biennio
 narrat. Nihil de illis omnino dixit, quos ex domo
 Caesaris magna sibi necessitudine conjunxit Paulus,
 quorum etiam nomine Philippenses ausus est salu-
 tare: Salutant (inquit) vos omnes sancti, maxime,
 qui de Caesaris domo sunt. Nihil de litteris, quas
 certum est Paulum ex conducto suo misisse Philome-
 ni, variisque Ecclesiis, scilicet Ephesiorum, Phi-
 lippensium, Colossensium. Nihil de Pauli raptu
 ad Praetorium, aut de sua defensione, cum tamen
 Paulus ad Philippenses testetur, vincula sua mani-
 festa facta fuisse in omni praetorio, ac ceteris omni-
 bus. Quare Hieronymus hunc locum in epistolam
 ad Ephesios tractans, non mirum esse, ait, si Lucas
 hanc rem tacuerit, cum & alia multa quae Paulus su-
 stinuisse se replicat, historici licentia praetermisit.
 Et paulo post: Denique primum Episcopum Ecclesiae
 Petrum fuisse accepimus, & Romam exinde transla-
 tum, quod Lucas penitus omisit (43).

K

PER-

(43) Quum enim divinus hi-
 storicus, ut idem Hieronymus
 docet in Cat. scriptor. Eccl.
 Evangelium sicut audierat, scri-
 pserit, Acta vero Apostolorum,
 sicut viderat composuerit, in
 quibus Petri historiam referen-
 dam minime suscepit; quid
 mirum, si post decimum ter-
 tium caput, ipsius Petri quod-

ammodo oblitus videatur, ut
 solius Pauli praceptoris sui be-
 nemerentis, cujus itinerum
 atque laborum comes diu fuit,
 sermonem habeat? Praeterea
 id consilii habuisse creditur
 S. Lucas quum Acta conscripserit,
 ut commentitiis Apostolorum
 gestis veram opponeret histo-
 riam, seu magis cum Sanctio,
 Apo-

PERSUASIO XIV.

„ **C**irciter vigesimum septimum post ascensio-
 „ nem Christi ad Patrem, ac Neroniani im-
 „ perii quartum aut quintum annum, Petrum Ro-
 „ mæ nondum fuisse, tam manifestum est, quam
 „ quod manifestissimum. Sed quia neque ultimo Ne-
 „ ronis anno, hoc est post passionem Christi xxxvii,
 „ illuc venire potuerit hoc deducitur. Quoniam
 „ Paulus e manibus Neronis elapsus in Hispaniam,
 „ ut Lyra & alii quidam volunt & partes occidentis
 „ iter adornaverat. Ejus enim intentionis Apосто-
 „ lum fuisse etiam cum Romanis litteras scripserat,
 „ certum est. Peractis autem ibi decem annis rur-
 „ sum ad Neronis manus devenit, & mortem ac-
 „ celerare videns, scripto Timotheum commone-
 „ facit, ut assumpto secum Marco Romam sese re-
 „ cipiatur, eo quod præter Lucam, nullus jam ei
 „ residuus fuerit collega. Sed quomodo tuis dictis
 „ mi Paule, fidem habere potero, cum tota hæc
 „ Romana colluvies a secundo Claudii anno usque
 „ ad finem Imperii Neroniani, Petrum perpetuo
 „ Romæ durasse exorta voce proclamet. . . . Cæ-
 „ terum eadem epistola scribit: *Det misericordiam*
 „ *Dominus Onesiphori domui, quia sæpe me refrige-*

„ ra-

Apologiam pro Paulo suo con-
 tra Judæorum calumnias, qui
 sanctissimo Apostolo invidiam
 contemptumque creare stude-
 bant, Quum autem martyrium
 Pauli ipsius, scriptis mandare
 neglexerit, scriptis suis im-
 mortalitati commendare potis-
 simum voluisse videtur, non

quæ aut excidere aut corrumpi
 difficile poterant, ut pote
 acta veluti in publico universi
 orbis teatro, qualia sunt mar-
 tyrium SS. Apostolorum Pe-
 tri & Pauli, sed quæ facilius
 oblivisci homines poterant, &
 hæc ipsa quidem non omnia,
 ut Cortesius noster ostendit,

„ ravit, & catenam meam non erubuit, sed cum Ro-
 „ mam venisset, solícite me quæsit & invenit. . . .
 „ Potuit certe Onesiphorus hic a Petro, si tunc
 „ fuerat Romæ certior effici, quo locorum Paulus
 „ sese Romæ contineret. . . . Quamobrem verissi-
 „ mum est, ad ultimum usque Neronis annum Pe-
 „ trum Romæ non fuisse, cum nec salvere jubens
 „ Timotheum fratrum qui Romæ tunc aderant
 „ nomine, Petrum admemoret; *Salutant te Eu-*
 „ *bolus & Pudens, & Linus, & Claudia, & fratres*
 „ *omnes.* Non video cur ex industria suppressere
 „ Petri nomen voluisset, cujus alioqui semper
 „ fuerat observantissimus.

DISSUASIO.

Dicat per me *Romana colluvies* (sic enim appel-
 lat Persuasor) Petrum a secundo Claudii an-
 no ad postremum Neronis annum assiduum Romæ
 fuisse: tantum enim abest ut *colluviem* illam discuti-
 am, ut etiam me nescire fatear quos hoc nomine
 admodum certe contumelioso Persuasor velit in-
 telligi. Hieronymus certe, qui ut puto ex illa col-
 luvie non fuit, idem non dicet; qui secundo Clau-
 dii anno Romam profectum, & octavodecimo a
 Christi morte, quod sæpe jam diximus, Hieroso-
 lymis fuisse scribit. At quænam, inquiet aliquis,
 pastoris hæc erat diligentia tot annis a grege abes-
 se? Illud scilicet nequaquam animadvertens, non
 sponte, sed Claudii edicto coactum discessisse (44).

K 2

Nul-

(44) Quum itaque jam supe-
 rius tum a Cortesio tum a no-
 bis in subjectis animadverbo-

nibus sæpe ostensum fuerit, a
 S. Petro Romæ Episcopatum
 ita fuisse gestum, ut diversas

12.

Nullum igitur illi periculum imminebat, ne absentis locum occuparet alius, quando & Linus & Cletus sacrorum procurationem habebant, & æmulus aberat Narcissus, nec minus Romanorum erat Episcopus Hierosolymis quam Romæ. Numquid enim non Athanasius eo tempore Alexandrinorum Episcopus fuit, quo Arii actione, impietate Con-

tamen in regiones, Apostolico, quo fungebatur & primi totius Ecclesiæ capitis munere, interim discurrens, quem admodum fecisse & cum in Judæa degeret, Apostolicorum Actorum auctor D. Lucas tradidit cap. x. v. 47. &c. quis non videat, quam falsum sit & insulsum ex epistolis a D. Paulo Romæ datis, in quibus nulla Petri fit mentio, conicere Principem Apostolorum Romanum Episcopum non fuisse? Et quoniam argumentis, quæ Persuador ex Epistolis ad Philomenem, ad Hebræos, ad Colossenses, ad Philippenfes, ad Ephesios, ad Theffalonicenses, ad Galatas ducit, jam alibi satisfacimus, locumque etiam Epistolæ 2. ad Timotheum cap. iv. v. 16. *In prima mea defensione nemo mihi adsuit, sed omnes me dereliquerunt, quem Calvinus præ ceteris urget, discussimus, probando eo loci non omnes id ipsum significare ac plurimi: restat de eadem secunda ad Timo-*

theum epistola observandum, haud equidem ita facile asseri posse (ut Persuador existimat, neque id ei videtur denegare Cortesius noster paulo inferius pag. 151.) Epistolam illam datam esse anno Neronis quarto decimo, sive non multo ante obitum ipsius Apostoli. Equis enim certiores nos facit, quoties D. Paulus fuerit Romæ conjectus in carcerem, cum S. Clemens in ep. i. ad Cor. n. 5. memoriam mandaverit, catenas septies portasse? Præterea quomodo eam Epistolam dare potuit Paulus morti proximus, cum cap. iv. v. 13. petat penulam, quam Troade reliquerat apud Carpum, & libros & membranas: capite autem xx. Erastum Corinthi remansisse testetur, Trophimum autem Mileti infirmum reliquisse, Porro v. 16. & 17. *In prima, inquit, mea defensione nemo mihi adsuit: sed omnes me dereliquerunt: non illis imputetur. Dominus autem mihi adsuit, & con-*

stantii coactus est in exilium proficisci? quorum sententiis cum nolisset Liberius Romanus Pontifex subscribere, ipse quoque, ut Ammianus ait, in insulas est deportatus. At de Athanasio scribit Nazianzenus, quod non exilium, sed peregrinatio illa fuerit, nempe quod aliquandiu exul pro fide, demum revertens, totius Aegypti humeris sit reportatus.

K 3

tatus.

fortavit me, ut per me predicatio impleatur, & audiant omnes gentes &c. ex quibus verbis facile eruitur, post illam defensionem per orbem terrarum Evangelium disseminasse. Insuper cap. ii. v. 9. et si in vinculis erat, constantissime docere Evangelium proficitur: *In quo (nimirum Evangelio) laboro usque ad vincula, quasi male operans, sed verbum Dei non est alligatum.* At vero quam difficile est credere, quod ea Evangelium docendi libertas Paulo fuerit in ultimis suis vinculis, tam certum est, quod illi fuit in prioribus, quum maneret, ut inquit S. Lucas *Actor. cap. xviii. in suo conducto predicans regnum Dei, & docens, quæ sunt de Domino Jesu Christo cum omni fiducia, sine prohibitione.* Quod si quæ in hac epistola sunt, in quibus se proximum morti esse significet, haud ægre explicantur. Noverat forte divino monitu, quod sub Nerone jam regnante futurum erat, ut os-

cumberet, & cum ad senectutem properaret, & per Romanos carceres raptaretur, martyrii certus, forte autem incertus diei, non mirum, si dissolvi cupiens & esse cum Christo, se brevi moriturum esse prædicaret. Ad hæc: quo anni tempore existimandum erit Paulum hanc epistolam scripsisse, quoniam ibi Timotheum rogat, ut festinet ante hyemem venire? Si autumnii tempore; itaque dicendum erit, quod septem saltem aut octo mensibus in vinculis fuerit, quod difficile concedi posse arbitramur: si vero ineunte æstate ante diem 29. Junii; nescio quonam animo speraret Apostolus, futurum fore, ut tamdiu Nero illi parceret, qui jam in Christianos adeo crudeliter sæviebat. Non ignore Ven. Baronium aliosque scripsisse, (quemadmodum ex monumentorum Appendice apparebit), etiam D. Petrum novem mensibus in vinculis fuisse; at id quoque difficillima

ma

tatus. Numquid non item Eusebius Pontifex Veracellensis erat, cum eadem actus tempestate ab Occidente in Orientem delatus est; ille inquam Eusebius, ad cuius reditum Hieronymus scribit, vestes lugubres lætis universam Italiam commutasse. Numquid non Hilarius Pictavorum erat Pontifex cum

me concedent recentiores critici: & Uluardum atque Adonem, ex quibus Baronius accepit, ab Actis SS. Processi & Martiniani eruisse existimant, quorum fides levissima. Quid quod Timotheum ipsum jubet, ut Marcum secum adducat, ratione addita, quod utilis sibi esset in ministerium? Numquid sibi suadere poterat, ut a Nerone libertate tandem donaretur? Demum, quum Timotheum Romæ esse commemoratum, certissimum sit, quod Paulus illinc ad Philemonem, ad Philipenses, & ad Colossenses scribens ejus nomen cum suo jungat in fronte epistolæ, quæ alia occasio, qua Timotheus Romam venerit, ex sacris litteris erui potest, præter imperium Pauli in hac altera ad eum epistola? Quum autem ipse Apostolus in epist. ad Hebr. quam Romæ a primis vinculis nuper solutus, aut certe proxime solvendus scripsit, etiam Timotheum e carcere dimissum dicat c. xiii. v. 23., spatio illius biennii, quo primum Romæ degit victus, posteriorem ad Timo-

theum Epistolam a Paulo scriptam, haud injuria multi existimarunt; & tunc Timotheum ut Paulo obtemperaret, Romam venisse; & Romæ in carcerem fuisse detrusum; mox dimissum, & tandem in Asiam rediisse. Enim vero tunc temporis Troade & Mileti Paulum fuisse, ex Actis Apostolorum constat: unde commode explicatur vers. 20. capitis II. & versus 13. capitis IV. & tunc quidem potuit Romæ discipulorum indigere, ut illi opitularentur; sed quum a Nerone captus est ad necem, quid opus erat, ut Timotheum Ephesi Episcopum a suo grege avocaret, & Romam accerferet, ubi jam una cum Petro *fidele & stabile templum Deo* posuerat, ubi erant plurimi sanctissimi viri, quos inter & Linus, & Clemens, & Cletus? Patet igitur, dubitari posse de eo quod ut indubium Persuasor urgebat, quodque plerique etiam ex nostris pro certo tenere videntur; Divum Paulum, haud multo ante suam ipsius mortem coram Nerone stetitisse.

cum a propria sede exul, universam Galliam discessu suo afflictam & consternatam reliquit? Quod si omnino absentes, Pontifices dicendi non sunt, videamus ne illi trecenti decem & octo a Constantino Magno evocati tantisper Episcopi non fuerint, quoad Nicææ pro Christiana Republica constituenda sunt commorati: idcircoque nihil eo nomine potuerint statuere. Porro si epistola ad Timotheum posteriori anno Neronis quartodecimo scripta fuit (a), quo tempore nos diximus Petrum Romæ fuisse, nec illius nomine salutem dicit Paulus discipulo, mirum videtur Persuasori, mihi vero nequaquam. Ut enim mirum fortasse confiteremur, si cum aliunde Romam scriberet, non salutasset Petrum qui princeps in ea Ecclesia erat; sic cum Roma alio scribit, non necesse est omnium qui Romæ sunt nomine salutem ascribere. Prius namque illud nisi faceret, alienum ab officio posset videri; at vero alieno nomine salutare ita demum consuevimus, cum ab ipsis, quorum nomine salus est adscribenda, accepimus in mandatis. Nisi fortasse Paulum per præconem annunciaisse credimus, quotiescumque litteras daturus erat, ut illis omnium nomina adscriberentur. Pudet, pudet profecto in puerilibus, ut levissime dicam conjecturis refellendis operam ludere. Si enim sola antiquitate teste uti vellemus, maximum robur haberet, sacris etiam litteris attestantibus. Quo enim propius aberat a Petri obitu, eo certius quæ vera erant scire poterat, quæ deinceps per manus tradita ad nos usque devenere. Nunc vero cum ad longissimi temporis persuasionem, sanctissimi quoque & antiquissimi au-

K 4

tho

(a) Vide notam 44. pag. 148.

thores accedant, simile est huic opinioni contradicere, ei quod de Gigantibus Poetae fingunt, pugnare cum diis.

PERSUASIO XV.

Præter epistolas jam dictas Pauli e Roma missas, sunt quaedam aliæ familiares responsivæ epistolæ ipsius ad Senecam Neronis Imperatoris præceptorem scriptæ, quas ego nonnullis argumentis tunc fuisse scriptas arbitror, quum Paulus secundo jam Neroni præsentaretur. Primum, quia jam Nero Cæsar furibundus, atrox, petulcus, adulter, & omni prope vitiorum contagio fuerat pollutus, quod de priori ejus quinquennio nullus credere potest. Secundo quia id temporis Paulinæ quaedam epistolæ, quas ubi in priori captivitate Romæ teneretur, ad quasdam Ecclesias direxerat, ad manus Senecæ jam tunc devenerant, ex quibus ille non nihil profecit, quod priori biennio, quo Romæ tenebatur Paulus, fieri non potuit. Tertio quod Seneca in una epistolarum ad Paulum descriptarum, Romani incendii a Nerone facti meminit, quod ad finem declinante Neronis imperio factum est, quum Orosius non ita multo post, Petrum & Paulum communi mendacio deceptus, a Nerone martyrium passus scribat, & sequenti mox autumnos pestilentiam Romæ abortam adeo magnam, ut uno autumnos ad triginta millia hominum vitam decesserint, quam pestilentiam Neronis Imperio decrecente factam, Svetonius in vita ipsius designat. Illis itaque ambobus Romæ degentibus, Paulo in carcere, Seneca in Regia Neronis,

cum

cum alter de altero magna sibi polliceretur, & neuter neutrum alloqui potuissent, vel quod inde utrique immineret periculum, quandoquidem lege cautum fuerat, ne quispiam Christianum, aut Judæum alloqueretur, vel quod Senecæ non fuerat integrum Paulum in carcerem visitare, ne quid exinde tyrannum offenderet, aut ipse quoque coniceretur in carcerem. Quapropter epistolis hanc colloquendi sarciebant penuriam, & quidem mutuum amorem utrinque præferentibus, neuter tum Petri alicubi meminit, qui viginti quinque annis tum Romæ agere debuerat, nondum tamen fuerat Senecæ doctissimo in Christianosque benignissimo homini cognitus, cui procul dubio non nihil gratificatus fuisset, si quod Paulus ob carceris impedimentum non poterat, ipse ejus desiderio satisfecisset, & de Christo secum confabulatus, in numerum Christifidelium asseruisset; quod Paulus etiam facere debuit, ut ablata sibi Senecam alloquendi copia, eum ad Petrum nulli Apostolorum postponendum relegaret, qui nihilo deterius fidei Christianæ primordia ei tradiderit. Sed quis ni forte exoculatus non videat, omnia hic repugnare pestiferæ huic opinioni, quod Petrus Romam unquam venerit a Nerone passurus, cum tot rationibus vincatur, ad ultimum usque Neronis imperii annum, Petrum Romam numquam venisse: tantum abest, ut martyrium ab eo passus fuerit. Nam legitur & in ea, quæ tertia est Senecæ ad Paulum epistola, quod ejus plurimum rei causa, Nero, Apostolo fuerat indignatus, quod a ritu & secta pristina Judæorum, qui Phariseus olim fuerat non so-

lum